

בס"ז, עלון # 75
ויקהל פקודי
התשע"ג

מסרים לכל...

לקח מהפרשה,

'וכבוד ה' מלא את המשכן' (מ' לה')

יהודי שלח מכתב בו הוא מספר על אחד מחבריו שהוא בעל תשובה, שהעיד שאת הצעד הראשון אל עולם התורה הוא עשה בזכות שכן חרדי שהיה פוגש בחדר המדרגות, שמעולם לא וויתר על הזכות לומר לו שלום בפנים מאירות. החבר שהתגורר בעיר חיפה סיפר - כך כותב מיודענו - 'שהיהודי החרדי גר בקומה העליונה, והיה היחיד מכל דיירי הבניין ששמר מצוות. הפגישה הקבועה שלי איתו הייתה, בעת שהוא חזר מהתפלה בבית הכנסת ואני יצאתי לעבודה. כל יום מחדש הייתי מופתע למראה סבר הפנים החייכני שהראה לי השכן החרדי.'

אמירת השלום שלו שבתה אותי בקסמיה, כיוון ששמתי לב גם לעובדה שכל השכנים לא האירו לי מעולם את פניהם, ולא אמרו לי שלום. כל השכנים מהקומה שלי ואלה שהתגוררו יותר קרוב לדירתי לא הוציאו מעולם את המילה 'שלום' ולא חייכו לעברי, רק הוא. יום אחד החילותי להרהר בליבי הרי יש דברים בגו! ברור שאדם המתנהג בצורה זו מידי יום ביומו ניחן בעושר פנימי עצום המאפשר לו להשפיע את שפעת העושר הזה גם על האחרים, וללחלח אותם בשמחה האמיתית המקיפה אותו. ברבות הימים הגעתי למסקנה חד משמעית, שאם חפץ בחיים אנוכי, בחיים אמיתיים, עלי לחזור בתשובה, וכך עשיתי.

כוחה של מילה אחת!

נעשה חשבון: כמה עלה לאותו יהודי לומר שלום מידי בוקר בבוקרו? האם הוא היה צריך לרוקן את כל חשבון הבנק שלו לשם כך? --- ברור שלא. רק מעט תשומת לב, ומשפחה שלימה על הוריה וילדיה וכל דורותיה לעולם ועד חוזרת בתשובה שלימה. ומתקרבת לבוראה. (עלינו לשבח)

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר
חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת בדרה
שלום בן סליימן / רחל בת חנה חנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק.
שרון בן מרים / שרונה בת שושנה.

פינת חזל"כ

הכשרת כלים לפסח על ידי ליבון:

מהו ליבון? כלי שבלע חמץ על ידי צליה או אפיה ללא נוזלים לא ניתן להשתמש בו בפסח לפני שמכשירים אותו על ידי שריפת החמץ שדבוק בו או בלוע בתוכו. פעולה זו של שרפת החמץ נקראת ליבון

איך מלבנים כלי? שורפים אותו באש (עם ברנר וכדומה) עד שיצאו ממנו ניצוצות, או שתתקלף קליפתו העליונה.

איזה כלים צריכים ליבון? תבניות אפיה, סיר פלא, מחבת טפלון וכל הכלים שאופים או צולים בהם (סיכים וכד'). ליבון מעוות את הכלים ומקלקל את התבניות, לכן צריך לקנות תבניות וכלים מיוחדים לפסח.

מהו ליבון קל? שרפת חמץ שנדבק או נבלע בכלי על ידי בישול עם נוזל. הכשרה זו מקבילה להכשרה נוספת הנקראת הגעלה.

איך עושים ליבון קל? שורפים את הכלי באש עד שיישרף קש הנמצא מעברו השני של הדופן. **מתי מעדיפים ליבון קל על הגעלה?** כדי להגעיל כלים הם חייבים להיות נקיים לגמרי. ההגעלה מפליטה את טעם החמץ הבלוע בכלי אך אינה מועילה לחמץ הדבוק על הכלי. כלים ישנים שלא ניתנים לניקוי יסודי ונשאר עליהם לכלוך הנראה לעין, אי אפשר להכשיר על ידי הגעלה, אבל אפשר להכשיר על ידי ליבון קל.

כשהילד אינו מרוצה ממורה / חלק ב'

בשבוע שעבר כתבנו שאם הילד לא מרוצה מהמורה בגלל שהוא שמע או ספג את תחושתנו כהורים על המורה, או בגלל שהוא משווה בין המורה הנוכחי למורה של אשתקד, עלינו לגלות אמפתיה ולתת לזמן לעשות את שלו. צריך לזכור שזה באמת לא נעים שילד לא אוהב מורה, אבל זו ההזדמנות שלנו ההורים לחנך אותו לכבד את המורה ולקבל ממנו, גם כשהמציאות לא כל כך נחמדה. גם אנו כמבוגרים מחנכים את עצמנו להסתדר עם האנשים הלא כל כך נחמדים שסובבים אותנו בעבודה ובחברה... במקרים אלו לא כדאי לערב את המורה. יש לנהל שיחות עם הילד ולדעת שהזמן הוא גורם מכריע עד להסתגלות.

אולם ישנם מקרים שחייבים להתערב. בעדינות ובכבוד, ולא תמיד בידיעת הילד. באילו מקרים?

כשילד מתלונן על אפליה שחוזרת על עצמה, על עונשים והתנכלויות שלדעת הילד מופנות אליו, או כשמגלים שאין התקדמות בלימודים ובהישגים שלו. כאן יש מקום לשוחח עם המורה.

לזיווג הגון

נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה
שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים/טל בן בתיה

סיפור לשבת

מצת החרות

את הספור ספר ר' בערל יוניק, שהיה מהמשמשים בקדש אצל הרבי מליובאוויטש:

משפחתנו נמנית עם קבוצת היהודים שעברה – בשנת תש"ו – את הגבול הרוסי בגובה דרך למברג (לבוב). כשהגענו למברג, התפזרנו בכמה מקומות בעיר. באחד מלילות ההמתנה פשטה המשטרה על הבית שבו שהה אחי, מאיר. הוא נעצר בעוון לינה בעיר זרה (באותם ימים אסור היה לתושב עיר אחת לעשות את הלילה בעיר אחרת). הענש שהוטל עליו היה שנת מאסר. אנו חנו נצאנו בחסדי ה' מרוסיה, והוא נותר מאחור.

בעבר שנה שחרר מהכלא ומיד עשה נסיון נוסף לברח מרוסיה. במאמץ רב, רצוף מכשולים וסכנות, הצליח לעבר סוף-סוף את הגבול ולהגיע לרומניה. במועד שנקבע, עם רדת הערב, הופיע הגוי שאמור היה להעבירו את הגבול. אלא שעמו באה גם פלגת שוטרים אשר מהרה לעצרו. הוא החזר לתוככי רוסיה, ובתם משפט קצר נגזר עליו גזר-דין מות. כאן התערבה יד-ההשגחה. בדיוק באותם ימים החליטה ממשלת רוסיה, במעין מחנה לעולם המערבי, להמיר את ענש הנדונים למות בעשרים וחמש שנות מאסר בכלא ועוד חמש שנים של גלות ועבודת-פרך.

כל אותן שנים היה העדרו של אחי, והמחשבות על הסבל הפוקד אותו, כפצע פתוח במשפחתנו. בחג-הפסח תש"י"ב, בעצומה של ההתנעצות בבית-מדרשו של הרבי, נגשתי אל הרבי ובקשתי ברכה בעבור אחי. הרבי הביט בי, שבר חתיכה קטנה מן המצה העגלה שעל שלחנו והושיטה לי. "לשלח לאחי", אמר. הייתי נרגש מאוד ולא הצלחתי להוציא הנה מפי. כשנרגעתי מעט, החל הבלבול להשתלט על מחשבותי. למה בדיוק התפונ הרבי? ראשית, אין לנו כל אפשרות לדעת היכן בדיוק מצוי אחי. גם לו היינו יודעים את מקום המצאו, לא היינו יכולים להעביר לו את המצה. העזתי לגשת פעם נוספת אל הרבי ובקשתי הסבר לדבריו. הרבי אמר: "כונתי היתה שתשלח לו את המצה כאשר יצא מגבולות רוסיה ויגיע לארץ הפשית".

אף שדברי הרבי עדין נותרו סתומים במדה רבה, אי-אפשר לתאר את תחושת העידוד העצומה שנסכו בנו. הרבי הבטיח לנו, גם אם במשתמע בלבד, שאחינו ישאר בחיים ואף יזכה לצאת מרוסיה! חלפו עוד כמה שנים ובינתיים לא קבלנו שום אות חיים ממאיר. כל אותן השנים שמרתי את פסת המצה שנתן לי הרבי בעבור אחי כעל אוצר יקר. באחת הפעמים שנסנסתי אל הרבי לייחודותי, אמרתי לו: "רבי, אני מבקש הבטחה מפורשת יותר שזנכה לראות בקרוב את אחינו עמנו". הרבי הרצין מאוד, נתן בי מבט חודר כליות ולב ואמר: "מדוע אתה מנסה למשך אותי בלשוני? מורי וחמי הרבי (אדמו"ר הרי"צ) התמודד עם אתגרים גדולים מאלה ויכל להם. גם על זה נדאי יתגבר".... באומרו זאת, הציפו דמעות את עיניו של הרבי.

זמן קצר מאוד אחר-כך, בשנת תשט"ו, שחרר אחי בארח מפתיע לחלוטין. כשנודע לנו על שחרורו, הוח לנו מאוד. כעת צפינו שזנכה לצאת מגבולות הכלא הגדול – רוסיה. ידענו בברור שהדבר יקרה, ושזה רק ענין של זמן. בינתיים התחתן אחינו ברוסיה, הקים בית חסידי לתפארת והמתין ליום שבו יוכל לצאת מהמדינה.

זה קרה בשנת תשל"א. אחי ומשפחתו קבלו התי-יצאה מרוסיה. הם הגיעו לאמריקה וקבעו את מגוריהם בקנדה. בפגישתנו הראשונה הוצאתי מחיקי, בחיל וברטט, את המצה הקטנה שנתן לי הרבי כדי למסרה לו. "הנה המצה שלך", אמרתי לו בהתרגשות עזה, "קח אותה. תשע-עשרה שנה היא המתנה לחרותך". (יתורתך שעשועי!)

שבת שלום!

לזרע בר קיימא:

אוסנת בת אליס